

РЕШЕНИЕ

№ 3312

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2563** по описа за **2023** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Полицейски орган при 01 РУ при СДВР срещу Решение № 862/17.02.2023 година, постановено по а.н.дело № 15632/2022 година по описа на СРС,17 състав отменящо Заповед за задържане на лице рег. № 225зз-1136/22.11.2022 година, издадена от Полицейски орган при 01 РУ при СДВР, с която последният на основание чл.72,ал.1,т.1 и т.4 от ЗМВР задържал за срок от 24 часа в помещение за задържане на 01 РУ при СДВР Р. М. И..

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че оспорената заповед е издадена в нарушение на нормативно регламентирани изисквания за съдържание на акта, тъй като не са посочени конкретно данни, обосноваващи налагането на административната мярка по чл.72 от ЗМВР. Иска се отмяна на Решението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът – Р. Д.- Полицейски орган при 01 РУ при СДВР редовно и своевременно призван, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Ответникът по касация- Р. М. И. редовно и своевременно призван, не се явява.

Вместо него- адвокат Н., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Представителят на СГП-прокурор М. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Заповедта за задържане е издадена от Полицейски орган при 01 РУ при СДВР, който именно е издател на заповедта. Всички призовки и конституирането на ответника по жалбата са изпратени до физическото лице Р. В. Д., което е недопустимо и самото физическо лице, издало Заповедта за задържане не може да бъде конституирано като ответник по жалбата в този вид административно-наказателни дела. Съгласно чл.72,ал.4 от ЗМВР) (Изм. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) Задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда [Административнопроцесуалния кодекс](#) пред съответния административен съд.

От анализа на разпоредбата е видно, че по делата, независимо, че се развиват пред районен съд, то като ответник по тях следва да бъдат конституиран съответният полицейски орган, който е издал Заповедта за задържане, а не физическото лице, издало Заповедта за задържане. Независимо от обстоятелството, че производството се разглежда от районен съд, то същото се развива не по правилата на ЗАНН и съответно на това страна по тези дела като ответник се конституира не учреждението или организацията, към което принадлежи органът, издал Заповедта за задържане, а полицейският орган, издал Заповедта/ именно по неговото седалище се определя местната подсъдност по този вид дела. Недопустимо е да се конституира физическо лице, което е издало съответната Заповед за задържане, защото физическото лице не може да отговаря за разноски/ възниква въпросът как ако бе присъдил разноски СРС би осъдил физическото лице, което обаче действа в качеството на орган, издало съответния акт да понесе лично разноски по делото и да ги заплаща от собствения си бюджет, а не от бюджета на органа, към който се числи, още повече, че самото физическо лице не участва в процеса, за да барни свои лични права и интереси. Очевидно е, че не такава е волята на законодателя. Освен това, обстоятелството, че Заповедта е издадена от Полицейски орган/ като длъжността се е заемала от определено физическо лице, не води до извод, че именно това физическо лице следва да бъде конституирано в лично качество. Преценката дали Заповедта е издадена от компетентен орган/ съответно на това дали лицето, издало Заповедта за задържане към датата на издаването и е заемало съответната длъжност не води до извод, че следва да бъде конституирано като физическо лице това лице, издало Заповедта за

задържане, тъй като ако това лице престане в следствие да осъществява тази длъжност/, то тогава по логиката на СРС би следвало да се прекрати производството по делото, тъй като физическото лице вече е престанало да бъде полицейски орган. СРС е следвало да конституира надлежната страна в процеса- като ответник именно Полицейски орган при 01 РУ при СДВР, а не физическото лице Р. В. Д.. Конституирането и призоваването на физическо лице, вместо орган, издал Заповедта за задържане, води до недопустимост на съдебното решение и предпоставя обезсилването му / с оглед Тълкувателно постановление от 28.04.2023 година на ВАС и ВКС/, а делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което съдът следва да призове надлежната страна в процеса- именно Полицейски орган при 01 РУ при СДВР, да изложи конкретни и ясни мотиви- относно това Заповедта издадена ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, при издаването и спазени ли са процесуално правните и материалноправните разпоредби. Решението следва да бъде обезсилено и в частта, в която СДВР е осъдена да заплати разноски, защото СДВР не е страна по делото и същата не е участвала в производството , за да бъде осъдена за разноски. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските в касационното производство по аргумент от нормата на чл.229,ал.3 АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ № 862/17.02.2023 година, постановено по а.н.дело № 15632/2022 година по описа на СРС,17 състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪДЕБЕН СЪСТАВ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2

